

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΒ' ΚΥΚΛΟΣ

ΣΕΙΡΑ Α'

ΕΚΔΗΛΩΣΗ 11^η

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ – ΠΕΡΙΛΗΨΗ – ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Μέρος α'

Το Τέλος της ΝεοΕλληνικής Φαυλοκρατίας και η Αρχή του Τέλους της Ευροζώνης

A

Η ΝεοΕλληνική Φαυλοκρατία επιμένει στη φυσική της φαυλότητα. Πιστεύει ακόμη ότι η ανεκδιήγητη πονηρία της θα την διατηρήσει στην κατάσταση του ζωντανού νεκρού που μόνιμα βρίσκεται, ακόμη και τώρα. Αγωνίζεται να πείσει ότι η ίδια που κατέστρεψε τη χώρα τώρα θα την σώσει. Ενώ το μόνο που εννοεί είναι να σωθεί η ίδια. Είναι τυπικό παράδειγμα Παρέκβασης Πολιτεύματος όπως το ορίζει ο Αριστοτέλης. Το Ηγετικό Σύστημα κοιτάζει το ίδιον όφελός του και όχι το καλό της κοινωνίας. Το Σύστημα στη χώρα μας είναι εξ ολοκλήρου μια συνταγματική παράβαση.

Η Φαυλοκρατία και η Χώρα, Αυτοί τα ανίκανα παράσιτα και Εμείς οι δημιουργοί, τα άτομα, έχουμε διαμετρικά αντίθετα συμφέροντα. Για να σώσουμε την Ελλάδα πρέπει να σαρώσουμε την Φαυλοκρατία.

Είναι ο υπέρτατος παραλογισμός, άξιος μόνο της αβυσσαλέας κουτοπονηριάς της ΝεοΕλληνικής Φαυλοκρατίας, οι Φαύλοι που μας κατέστρεψαν να θέλουν να διαχειρισθούν την οδό ανάταξης της χώρας. Το Σχεδιασμό και την εφαρμογή της απαιτούμενης συνολικής, ριζοσπαστικής, ειδωλοκλαστικής και ελευθεροκεντρικής Στρατηγικής Αναγέννησης μπορούν να κάνουν υπέρ της χώρας και της κοινωνίας μόνον οι Δημιουργοί, όχι Αυτοί της Φαυλοκρατίας.

Το θράσος της ΝεοΕλληνικής Φαυλοκρατίας είναι απύθμενο. Ακόμα και τώ ρα, μέσα στα ερείπια που γκρέμισε τη χώρα, ζητάει να πληρώσουμε τα σπασμένα εμείς, η κοινωνία, τα άτομα, οι δημιουργοί. Και ακόμη και τώ ρα τολμάει να προσπαθεί να αποσείσει τις ευθύνες της για την καταστροφή μας, επικαλούμενη διεθνή προβλήματα, παγκόσμιες εξελίξεις, τους «κερδοσκόπους», συννομωσίες και τις αγορές! Ακόμη και τώ ρα σαν μεταμεληθείσα πόρνη κλαίει για τα δεινά μας και μετανοεί και υπόσχεται εθνοσωτήρια μεταρρυθμιστικά έργα! Φυσικά κοροιδεύει ασύστολα την κοινωνία και τους ξένους. Ούτε μπορεί ούτε θέλει να κάνει κάτι χρήσιμο για την κοινωνία. Το μόνο που πονηρεύεται είναι πως θα κερδίσει λίγο ακόμη χρόνο για την νεκροζωή της. Η προκλητικότητά της είναι ευθέως ανάλογη της α-νοησίας και ανικανότητάς της. Αλλά εμείς ξέρουμε: ο εξευτελισμός, η εξαχρείωση και η καθυστέρησή μας έχει Αυτούς αιτίους: το Σύστημα της Φαυλοκρατίας. Κανένα άλλον.

Το Σύστημα της Ηγετικής ΝεοΕλληνικής Αναξιοκρατίας χρεωκόπησε και κατέρρευσε υπο το βάρος των συσσωρευμένων αμαρτιών του αφού χρεωκόπησε και κατέστρεψε και υποδούλωσε τη χώρα. Η Κοινωνία το έχει απαρνηθεί. Οι Δημιουργοί δεν θα δημιουργούν γι' αυτό. Ό,τι και να κάνει η Φαυλοκρατία θα αποτύχει. Ακόμη και αν πιθηκίσει μερικά σωστά μέτρα δεν θα επιτύχει. Θα αποτύχει:

Πρώ τον γιατί το Φαύλο είναι άγονο, άρα δεν γεννάει ιδέες και στρατηγικές, αλλά κλέβει ό,τι αρπάξει ή παπαγαλίζει ό,τι την διατάξουν, και τα δυο χωρίς να καταλαβαίνει κατά βάθος περί τίνος πρόκειται. Με αυτόν τον τρόπο, δεν επιτυγχάνει κανείς.

Δεύτερον, γιατί κι αυτά που παίρνει χωρίς να τα παράγει μένουν απομονωμένα και ανολοκλήρωτα, αφού δεν συνδυάζονται οργανικά σε ένα εναρμονισμένο συνολικό στρατηγικό πλάνο.

Τρίτον, γιατί η Κοινωνία δεν θα συνεργαστεί. Η Κοινωνία έχει αποβάλλει το Ηγετικό Σύστημά της. Στην ιστορία συμβαίνει αυτό σε περιπτώσεις βαθιάς ρήξης όταν η κοινωνία αποστασιοποιείται από την κρατική της θέσμιση, την απαρνείται σιωπηρά ή θορυβωδώς, και αίρει την κυρίαρχη νομιμοποίησή της από το σύστημα που φτιάχνει για να την υπηρετεί στην περίπτωση που αυτό διαστρέφεται σε αυτοσκοπό. Έτσι και για το Νεοελληνικό παραμόρφωμα και νυν νέκρωμα. Η Κοινωνία δεν θα στηρίξει το Σύστημα στις διεκδικήσεις του, δεν θα πληρώνει φόρους και δεν θα παράγει για το Σύστημα. Δεν θα δώσει αίμα στον Βρυκόλακα.

Τέταρτον, γιατί η αναγέννηση θέλει νέους ανθρώπους, νέες δομές, νέες ιδέες, νέες πολιτικές. Θέλει πλησμονή ζωής. Θέλει Νεότητα (με την πλήρη έννοια του όρου, όχι την απλά ηλικιακή του), δηλαδή σφρίγος ζωής και δυναμισμού, θέλει φρεσκάδα σκέψης και σιγουριά και αποφασιστικότητα πράξης. Δεν θέλει τα αξιοθρήνητα γερόντια του πολιτικού συστήματος, φ
θαρμμένες όψεις, κουρασμένα και θολά μυαλά, άβουλα και μοιραία όντα, παράσιτα και ευνούχους.

Μας κατέστρεψαν. Ξώφλησαν. Φεύγουν. Ήγγικεν η Επανάσταση των Δημιουργών.

Η σωτηρία της χώρας περνάει από την απελευθέρωσή της. Και η απελευθέρωσή της είναι το θάψιμο της Φαυλοκρατίας. Η Φαυλοκρατία είναι ένας βρυκόλακας. Έχει προ πολλού πεθάνει. Ακριβέστερα το Σύστημα του ΝεοΕλληνισμού πέθανε στη γέννα του. Την Ελλάδα κυβερνάει ένας βρυκόλακας από το 1832: το Σύστημα που έχουμε κάνει την ανατομία του. Η Επανάσταση του 1909 πήγε να τον θάψει τον βρυκόλακα, αλλά η νέα πολιτική ηγεσία που εγκαταστάθηκε από την Επανάσταση συμβιβάστηκε με τη Φαυλοκρατία και δεν προχώρησε στη ριζική αναδιάρθρωση που απαιτείτο.

Τώρα, με την Τρίτη Επανάσταση, καιρός να γίνει ό,τι δεν έγινε με τις δυο πρώτες. Να σπάσει η Κοινωνία τον φαύλο κύκλο της συστηματικής ανικανότητας και της συνεπακόλουθης αποτυχίας.

Όσοι από το Σύστημα υπέφεραν μέσα σ' αυτό και επνίγοντο θα το εγκαταλείψουν τώ ρα που βυθίζεται και θα ενωθούν με Εμάς τους Δημιουργούς. Τιμωρείστε το Σύστημα γιατί σας μείωσε.

Και να προσέξουν πολύ καλά οι έξω φίλοι μας. Όσοι βοηθάνε τη Φαυλοκρατία θα βρουν την κοινωνία και τη χώρα απέναντί τους. Θα δούμε τώ ρα τους πραγματικούς φίλους της χώρας, της κοινωνίας και των Δημιουργών ατόμων. Με αυτούς θα κάνουμε δουλειά. Οι άλλοι θα ρίχνουν τη βοήθειά τους στους πύθους των Δαναΐδων. Και θα κερδίσουν την οργή μας. Και θα αποτύχουν να βοηθήσουν την Φαυλοκρατία και θα μας κάνουν εχθρούς.

B

Η Ευρωζώνη είναι ένα τεχνητό δημιούργημα με ημερομηνία λήξης. Η αδυναμία της (και όχι η δύναμή της) έγινε φανερή στους πάντες, με την τωρινή απόφασή της, της 10^{ης} Μαΐου 2010. Έφτασε η αποτυχία ενός ελάχιστου τμήματός της, της τάξεως της μιας εκατοστιαίας μονάδας (η Ελλάδα είναι ολίγιστο μέρος της οικονομικής επιφάνειας της Ευρωζώνης) για να κινδυνεύσει να καταρρεύσει το όλο σύστημα, δηλαδή να διαλυθεί η Ευρωζώνη.

Προσέξτε τη λογική των αποφάσεων της Ευρωζώνης για να καταλάβετε ότι το οικοδόμημα είναι πύργος στην άμμο.

Βάζουν στην Ευρωζώνη μια χώρα που προφανώς είναι καθυστερημένη – την Ελλάδα. Ξέρουν πολύ καλά ότι τα πακέτα βοήθειας της ΕΟΚ και της Ευρωπαϊκής Ένωσης πηγαίνουν όχι στον παραγωγικό εκσυγχρονισμό της χώρας ώστε να γίνει μια ανταγωνιστική δύναμη στο παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον, αλλά στη διατήρηση μιας πολιτικοοικονομικής φεουδαρχίας και των πελατειακών δομών της. Και παρόλο ότι γνωρίζουν την πραγματική κατάσταση (και εάν δεν γνωρίζουν μπορούν πολύ εύκολα να μάθουν από τους Δημιουργούς αυτής της χώρας, αντί να ρωτάνε τα επίσημα παράσιτα της ΝεοΕλληνικής Φαυλοκρατικής Εξουσίας), επιπλέον χορηγούν αφειδώς δάνεια σε ένα ανίκανο και διεφθαρμένο σύστημα. Τη μεγαλύτερη έκθεση στα ομόλογα του Ελληνικού Κράτους έχουν Γαλλικές Τράπεζες, 33%. Ακολουθούν οι Γερμανικές Τράπεζες, 20%. Στη σειρά ακολουθούν με μεγάλη διαφορά οι Αμερικανικές Τράπεζες ΗΠΑ με 7,5%, οι Βρετανικές με 6,5% και οι Ολλανδικές με 5%. Προκύπτει με μαθηματικό τρόπο ότι η περίφημη «κοινοτική αλληλεγγύη» για τη φωνασκούσα Γαλλία ήταν πρωτίστως η αποφυγή χασούρας για τις τράπεζές της από την κατάρρευση του Ελληνικού Κράτους. (Την μεγαλύτερη χρηματιστηριακή άνοδο στις 11

Μαΐου εσημείωσαν γαλλικές τράπεζες. Για να δείτε πόσο ορθολογικά δρούν πράγματι οι αγορές!) Η Γερμανία είχε σοβαρότερες μέριμνες στο κεφάλι της, αφού αποτελεί την ηγεσία της Ευρωζώνης. Αν αφήνετο η Ελλάδα να χρεωκοπήσει, η αδυναμία του Ευρώ θα εξεφράζετο πιθανότατα πολύ γρήγορα στον επόμενο αδύνατο κρίκο, π.χ. την Πορτογαλία. Και μπορούσε να ακολουθήσει ντόμιμο καταρρεύσεων, όπως φερ' ειπείν στην κρίση των κρατών της ΝοτιοΑνατολικής Ασίας. Έτσι επελέγη η πιστωτική βοήθεια στην Ελλάδα – δηλαδή να την δανείσουν οι ΕυρωΕταίροι για να μη χρεωκοπήσει τυπικά. (Ουσιαστικά έχει χρεωκοπήσει αφού δεν μπορεί να βρει δανεικά στην αγορά). Αυτό φάνηκε αμέσως ότι δεν αρκεί για να καταλαγιάσουν οι ανησυχίες ότι μπορεί σύντομα να διαλυθεί η Ευρωζώνη. Οι επόμενοι αδύνατοι κρίκοι (Πορτογαλία, Ισπανία) συνέχισαν να υποφέρουν και να επιδεινώνεται η κατάστασή τους από τη γενική αστάθεια. Ο λόγος είναι ότι σώζοντας φαινομενικά και προσωρινά την Ελλάδα από την αντικειμενική χρεωκοπία της, δήλωσε η Ευρωζώνη ότι παραμένει ομάδα χωρίς να διώχνει τον ανίκανο **. Αλλά ο γενικός Σιδηρούς Νόμος των Ομάδων είναι ότι κάθε ομάδα είναι τόσο καλή όσο ο ΑΣΘΕΝΕΣΤΕΡΟΣ κρίκος της. (Στη Χημεία π.χ. η ταχύτητα μιας σύνθετης αντίδρασης είναι όση η ταχύτητα της βραδύτερης συνιστώσας της. Και σε μια παρέα που ανεβαίνει μαζί ένα βουνό η ταχύτητα καθορίζεται από τα βραδύτερα μέλη της ομάδας- εκτός αν σπάσει η παρέα και αφεθούν πίσω οι ορειβατικά unfit).**

Σε κάθε ομάδα και σύνθετη οντότητα, ιδιαιτέρως σε κάθε ετερόκλητη ομάδα και αναρμόνιστη σύνθετη οντότητα, η κίνηση και οποιαδήποτε μεταβλητικότητα δημιουργεί ροπή διαφοροποίησης και τελικά διάσπασης. Το επίπεδο διαφοροποίησης και το αν αυτή θα καταλήξει σε διάσπαση εξαρτάται από το δυναμικό της εισαγόμενης κίνησης και από το βαθμό συνοχής της ομάδας ή του συνθέτου. Αν ο βαθμός συνοχής είναι μεγαλύτερος του δυναμικού της εξωτερικής κινητικότητας, τότε η ομάδα θα διαφοροποιηθεί μεν, αλλά θα αντέξει χωρίς να διασπασθεί, μειώνοντας όμως την απόδοσή της, αφού θα υποχρεωθεί να συντονιστεί προς τη λειτουργικότητα του ασθενέστερου μέλους της. Ο Σιδηρούς Νόμος των Ομάδων και Σύνθετων Οντοτήτων εξειδικεύεται λοιπόν ως εξής

Κάθε κινητικότητα επεισαγόμενη σε ένα (οργανικά ανολοκλήρωτο) σύνθετο σύστημα ή (ανοργάνωτη) ομάδα (χαμηλής συνεκτικότητας) δημιουργεί τάση είτε για διάσπαση του σύνθετου ή της ομάδας είτε για μείωση του δυναμικού της και ελαττωμένη της ενέργεια.

Ακριβώς αυτό συμβαίνει τώρα με την Ευρωζώνη. Η Ευρωζώνη είναι ένα σύστημα χωρών με κοινό νόμισμα, χωρίς ένα κράτος και χωρίς καν κοινή οικονομική πολιτική. Έτσι η νομισματική πολιτική είναι κοινή ενώ η δημοσιονομική δεν είναι. Αυστηρά κριτήρια δημοσιονομικής πειθαρχίας υιοθετήθηκαν τουλάχιστον αρχικά

αντί κοινής δημοσιονομικής και οικονομικής πολιτικής, αλλά και τα σχετικά σύμφωνα σταθερότητας αποδείχτηκαν στην ουσία να μην αξίζουν το χαρτί στο οποίο είναι γραμμένα: ερμηνεύονται κατά το δοκούν και κατά τη στιγμή και τις περιστάσεις σύμφωνα με ισορροπίες διαφορετικώ ν συμφερόντων

ad

hoc

επιτυγχανόμενες σε ένα πρωτόγονο ανατολίτικο παζάρι- στον αντίποδα της αυτορρυθμιζόμενης αντικειμενικής νομοτέλειας μιας ανεπτυγμένης αγοράς. Πρόκειται για ένα τυπικά ανολοκλήρωτο σύστημα αντικειμενικά χαλαρής συνοχής. Το αλισβερίσι των συμβιβασμώ ν ετερογενώ ν στοιχείων δεν είναι συνοχή. Έτσι η Ευρωζώ νη αποτελεί

textbook

case

για την εφαρμογή του Σιδηρού Νόμου των Ομάδων και της Συνθετότητας.

Η διεθνής οικονομική κρίση εισήγαγε την αυξημένη κινητικότητα. Οι φυγόκεντρες δυνάμεις άρχισαν να αναπτύσσονται εντός του συστήματος. Οι ασθενείς κρίκοι θα εκτινάσσονταν εκτός συστήματος με αποκλίνουσες τροχιές. Έτσι το Ευρωπαϊκό Σύστημα, υπό την ηγεσία της Γερμανίας, αναγκάστηκε τελικά να κάνει αυτό που απέφευγε τόσο καιρό: να αντιμετωπίσει την ασθένεια του οικονομικού σώματος που εκφράζει η κρίση με αγωγή τόνωσης της αιτίας της ασθένειας: υπερβολικό, εύκολο χρήμα. Υποχρεώθηκε να κάνει υπό πίεση αυτό που οι Η.Π.Α. του ζητούσαν επίμονα να κάνει: φούσκωμα χρηματοπιστωτικό. Το έκανε υπό μορφή παροχής εγγύησης για υπερβολικό χρέος, άρα με την περαιτέρω αύξηση του όγκου και της ταχύτητας κυκλοφορίας του χρήματος και του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου. Αν δεν το έκανε θα είχε αρχίσει η διάλυση της Ευρωζώνης. Το θέμα δεν αφορούσε πλέον άμεσα στην Ελλάδα.

Αντ' αυτού η 10

η

Μαΐου 2010 είναι η αρχή της τελευταίας πράξης πριν τη διάλυση της Ευρωζώ νης. Το Ευρωπαϊκό Σύστημα υπέστη την Κυριακή βαρεία ήττα. Έδειξε πόσο ευάλωτο είναι. Και κερδισε λίγο χρόνο πριν αυτοδιαλυθεί.

Η χαλάρωση των όρων για την ποσότητα του πιστωτικού χρήματος δεν έγινε βέβαια με τον τρόπο που ζητούσαν οι πιο ανεύθυνοι, με έκδοση Ευρωομολόγων. Η Γερμανία επέμενε ότι οι εγγυήσεις έπρεπε να αφορούν αποκλειστικά την παραδοσιακή μορφή σύναψης δανείων με όλες τις απαιτούμενες ρήτρες, και μάλιστα στο συντριπτικό ποσοστό τους δανείων μεταξύ χωρών της Ευρωζώνης χωριστά και της χρεωκοπούσης χώρας. **Αυτό φυσικά σημαίνει ότι το όλο σχήμα είναι στον αέρα. Η εφαρμογή του θα εξαρτάται κάθε φορά από τις τότε ισχύουσες περιστάσεις κατά τον τρόπο λειτουργίας των Ευρωπαϊκώ ν θεσμώ ν που περιέγραψα παραπάνω. Άρα οι εγγυήσεις αυτές δεν πρόκειται να βοηθήσουν στην επόμενη κρίση ή τη μεθεπόμενη. Αντιθέτως θα προκαλέσουν άμεση αύξηση της έντασης του προβλήματος. Κάθε επόμενη φορά η κρίση της Ευρωζώ νης**

θα είναι βαθύτερη. Γιατί η διαφοροποίηση των μελών εντός του Ευρωπαϊκού συστήματος συνεχώς θα αυξάνεται λόγω του Σιδηρού Νόμου, αφού η εξωτερική κινητικότητα του παγκοσμιοποιημένου διεθνούς συστήματος θα αυξάνει. Οι συσχετισμοί ισχύος μεταξύ των χωρών της Ευρωζώνης ακολούθως θα μεταβάλλονται, όπως συμβαίνει π.χ. με την αλλαγή του συσχετισμού Γερμανίας-Γαλλίας υπέρ της πρώτης χώρας. Κάθε επόμενη κρίση συνεπώς θα δοκιμάζει βαθύτερα τη συνοχή της Ευρωζώνης και του Ευρωπαϊκού Συστήματος μέχρι διάλυσής του ή άλλου τρόπου ομαλής ενσωμάτωσής του στο παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον.

Το μέλλον ανήκει στο ελεύθερο σύστημα των αγορών και του κλασσικού Κράτους – και όχι στο αντιδραστικό Ευρωπαϊκό μοντέλο του δυναστικού Κράτους. Γιατί με βασιλεία ή χωρίς, με δικτατορία ή δημοκρατία, με φεουδαρχία γεωκτημοσύνης ή κεφαλαίου, με εθνικοσοσιαλισμό, φασισμό ή κομμουνισμό, το Ευρωπαϊκό Κράτος είναι δυναστικό. Ακριβώς όπως η Ευρωπαϊκή Σκέψη είναι αντιιοντολογική και μεθοδοκρατική. Και η Ευρωπαϊκή Τέχνη συμβατική. Και η Ευρωπαϊκή Ηθική δεοντολογική και κανονιστική. Δεν έχουμε τίποτα το κοινό με αυτό. Ο Ελληνισμός πνίγεται με τους δυναστισμούς της εξουσίας, τους μεθολογισμούς της σκέψης, τους συμβατισμούς της τέχνης και τους κανονισμούς της ηθικής.

Η απόφαση της Ευρωζώνης στις 10 Μαΐου δεν έχει καμία σχέση με τα προβλήματα της Ελλάδας. Έχει κάθε σχέση με την εγγενή αστάθεια του Ευρώ και του Ευρωπαϊκού Συστήματος που η Ελλάδα ως αδύναμος κρίκος ενεργοποίησε. **Με την απόφασή τους τα κράτη της Ευρωζώνης πήραν αναβολή εκτέλεσης. Πολύ σύντομη.**

Υπάρχει και μια συνιστώσα γενικότερης και βαθύτερης σημασίας στη δυναμική των εξελίξεων. Η διεθνής οικονομική κρίση προκλήθηκε από περίσσεια χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου και πληθώρα εύκολου χρήματος. Έχω εξηγήσει ότι η τελευταία Μεγακρίση (από την οποία ο Κόσμος δεν έχει εξέλθει ακόμη) και το μέγεθός της ήταν αποτέλεσμα του ότι αφήνετο να μετακυλίεται μια περιοδεύουσα ασθένεια για δεκαετίες από το 1970, η ασθένεια της χρηματοπιστωτικής υπερτροφίας. Όταν η ασθένεια έφθανε σε κρίση προσβάλλοντας έναν ασθενή κρίκο κάθε φορά (εταιρεία ή χώρα), η θεραπεία περιελάμβανε συνήθως σωστικές ενέργειες που δεν ήταν την αιτία αλλά αντιθέτως συχνά τη μεγέθυναν. Έτσι φθάσαμε στη Μεγακρίση. Ξεκίνησε η εκδήλωσή της από τα subprime mortgages στις ΗΠΑ, αλλά αμέσως έδειξε ότι το πρόβλημα ήταν γενικότερο και δεν είχε να κάνει με τη regulation του χρηματοπιστωτικού συστήματος (όπως για λαϊκίστικους λόγους επιχειρούν να

που οι λιγότερο σοβαρές πολιτικές ηγεσίες), αλλά με την υπεραφθονία του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου. Αλλά την υπεραφθονία αυτή δεν την προκάλεσε το ίδιο το χρηματοπιστωτικό σύστημα αφ' εαυτού αλλά οι παρεμβάσεις σε αυτό των πολιτικών εξουσιών, με τη μορφή συνεχούς παροχής ρευστότητας και (ακριβώς!) εγγυήσεων (υπέρ πολιτικών στόχων τους θετικών ή αρνητικών, παραγωγικών ή παρασιτικών). Στη Μεγακρίση οι πολιτικές εξουσίες εν γένει ιδίως στις ανεπτυγμένες χώρες ακολούθησαν την ίδια εσφαλμένη πολιτική αύξησης αντί ελάττωσης της αιτίας της κρίσης. Νέα ποσά ρευστότητας και εγγυήσεων διοχετεύτηκαν στο παγκόσμιο σύστημα. Η Γερμανία (και υπό την επιρροή της η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα) είχε πιο συντηρητική στάση, ακολουθώντας πιο έγκυρες οικονομικές αναλύσεις. Τώρα υποχώρησε και αυτή

. Αλλά αυτό που είναι σχετικά ανώδυνο για την Αμερική (λόγω του ότι είναι ο γεωπολιτικός άξονας του Παγκόσμιου συστήματος και το δολάριο ο νομισματικός άξονάς του, οπότε την υπεραφθονία δολλαριακών χρηματοπιστωτικών αξιών θα μοιραστεί όλος ο κόσμος απορροφώντας την), θα είναι εξαιρετικά επώδυνο για τη Γερμανία (και την Ευρώπη), η οποία θα χάσει, σε τελευταία ανάλυση, ανταγωνιστικότητα (από την σχετική αποδυνάμωση και ακύρωση της ευεργετικής καταστροφής χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου που η κρίση εξ ορισμού προκαλεί και της συνεπακόλουθης διόρθωσης των ανωμαλιών και ανισορροπιών στη ορθολογική κατανομή ρόλων και πόρων που συνιστούν την νόσο του οικονομικού συστήματος – και από τις νέες ανωμαλίες και ανισορροπίες που η περίσσεια άχρηστου χρήματος θα προκαλέσει, π.χ. πληθωριστικές τάσεις).

Βέβαια οι εγγυήσεις θα καταπίπτουν όταν άλλες χώρες της Ευρωζώνης φθάσουν σε σημεία αποσύνθεσης όπως η Ελλάδα, και η ελπίδα της Γερμανίας είναι ότι αυτό θα αποφευχθεί και το κακό θα σταματήσει στην Ελλάδα.

Αλλά η ΕΚΤ άρχισε ήδη (μεταξύ άλλων) το πρωτοφανές μέτρο να αγοράζει ομόλογα κρατών στη δευτερογενή αγορά, παρεμβαίνοντας έτσι αντιθεσμικά στη διαμόρφωση της τιμής τους και άρα της απόδοσής τους. Θα ορίζει η ΕΚΤ και όχι η αγορά ποια είναι η «σωστή» τιμή ενός αγαθού; Μπαίνουμε σε πολύ ολισθηρό δρόμο. Και τώρα είναι η τιμή των ομολόγων μιας

*de
facto*

χρεωκοπημένης χώρας ή άλλων απειλούμενων με χρεωκοπία. Αύριο τι θα έχει σειρά σε μια άλλη μεγαλύτερη κρίση; Από ανεξάρτητη κανονιστική αρχή που θα ήταν απαρεγκλίτως η ΕΚΤ για την Γερμανία, γίνεται τώρα ενεργός παίχτης στη πολιτική σκακιέρα. Οι αγορές τα προσέχουν όλα αυτά με την μαγική λογική των μεγάλων αριθμών και του άναρχου συστήματος. (Την θεωρία την έχω ήδη αναπτύξει και σε σχέση με πολιτειακά ζητήματα και θα την πραγματευτώ αναλυτικότερα στο σεμινάριο της 20

ης

Μαΐου). Έτσι η δυναμική της κρίσης συνεχίζεται. Και όπως έκανε μετάσταση από τα Αμερικανικά

*subprime
mortgages*

στις επενδυτικές τράπεζες και από εκεί σε κρατικά χρέη, έτσι θα συνεχίσει να μετακυλιέται σε ασθενείς κρίκους κάθε είδους του παγκόσμιου συστήματος σαν

καρκίνος στο παγκοσμιοποιημένο διεθνές οικονομικό σώμα. Με ένα λόγο, η θεραπεία τονώνει την αιτία της αρρώστιας. Κι αυτή ξεσπάει στο επόμενο αδύναμο σημείο. Έτσι και το σώμα συνεχίζει να ασθενεί, και δεν αφήνεται να δράσει δημιουργικά η καταστροφή, ενεργοποιώντας τους δυναμικούς μηχανισμούς του οργανισμού για ανασυγκρότηση των νοσούντων οργάνων του. Και πόνος και ανύπαρκτη ή λειψή αποκατάσταση. Και αναμονή της επόμενης κρίσης.

Οι αγορές προσέχουν και κάτι άλλο στην άκεντρη σοφία τους. Όταν οι πολιτικές εξουσίες διοχετεύουν ρευστότητα η εγγυήσεις χρηματοπιστωτικής κάλυψης οιοδήποτε είδους, από ποια πηγή αντλούν η θα αντλήσουν τα κεφάλαια που παρέχουν η υπόσχονται; Δύο τρόποι υπάρχουν: φορολογία η δανεισμός από τις αγορές. (Δανεισμός μεταξύ τους, όπως αποφασίστηκε τώρα στην Ευρωζώνη, ανάγεται πάλι σε φορολογία η/και δανεισμό από αγορές.) Η φορολογική απόδοση μιας κοινωνίας έχει τα όριά της αντικειμενικά και υποκειμενικά. Αρα για πολύ μεγάλα ποσά μένει ο δανεισμός στις αγορές για τις υποχρεώσεις των πολιτικών εξουσιών. Και αυτό το ξέρουν πολύ καλά οι αγορές. Σε αυτές υπάρχει ο πλούτος. Οι πολιτικές εξουσίες δεν έχουν πλούτο- έχουν εξουσία. Και πρέπει να κάνουν καλή χρήση της εξουσίας που τους παραχωρεί η κοινωνία σύμφωνα με τον σκοπό για τον οποίο τις την παραχωρεί (όπως αναπτύξαμε στο 4^ο σεμινάριο της 11^{ης} Μαρτίου). Και αλοίμονό τους αν διαστρέψουν την εξουσία τους για να αρπάξουν πλούτο, σε μια ελεύθερη και ιδίως παγκοσμιοποιημένη κοινωνία.

Η Ευρωζώνη θα διαλυθεί.

Το Ευρωπαϊκό Σύστημα θα μπαίνει όλο και περισσότερο στην πραγματικότητα της παγκοσμιοποίησης μέχρι να αναλυθεί μέσα της. Γιατί να ανταποκριθεί και δημιουργικά εμφορηθεί από το πνεύμα της δεν μπορεί. Έχει συστατικά διάφορες αρχές. Έπρεπε να αλλάξει φύση για να το κάνει. Οι χαμένοι της Ιστορίας θα αντιδρούν και δεν θα θέλουν τις αδήριτες εξελίξεις απελευθέρωσης, πράγμα που θα κάνει δυσχερέστερη την επιτυχία τους στις προσαρμογές που απαιτούνται και εν τέλει αυτόματα επιβάλλονται σύμφωνα με το Άνυσμα της Ιστορίας. Αρα οι αντιδραστικές δυνάμεις θα χάνουν συνεχώς έδαφος. Οι κατερχόμενες δυνάμεις της ιστορίας θα δίνουν τόπο στις ανερχόμενες κατά τη δίκαιη κοσμική αναγκαιότητα.

Γ

Η Ελλάδα, αν δεν ξετιναχθεί γρήγορα το νέκρωμα της Φαυλοκρατίας, θα χρεωκοπήσει και τυπικά. Στην ουσία έχει ήδη χρεωκοπήσει αφού δεν μπορούσε να εξυπηρετήσει τα χρέη της. *Με μια ηγεσία άξια του ονοματός της η χώρα θα προχωρούσε αλλιώς για να αναγεννηθεί.* Την δέουσα στρατηγική διεκπεραιώσαμε στην σειρά των σεμιναρίων που προηγήθηκαν. Αν είχε ακολουθηθεί έστω και προ μηνών η χώρα δεν θα είχε βυθιστεί. Γιατι τώρα βυθίστηκε. Το Σύστημα προτίμησε να υποτάξει τη χώρα σε ξένη κυριαρχία αφού πρώτα την εξευτέλισε στρατηγικά, την κατέστρεψε οικονομικά και την εξαθλίωσε πολιτιστικά. Έτσι κλείνει ο αισχρός κύκλος από όπου ξεκίνησε. Το ΝεοΕλληνικό Κράτος στήθηκε και πρωτολειτούργησε από τη Βαυαροκρατία. Με αυτόν τον τρόπο έμαθε τις δομές του και τον βηματισμό του. Όταν η κοινωνία αρνήθηκε τη συμμετοχή της στο έτσι οικοδομηθέν Σύστημα και αποτίναξε τη Βαυαροκρατία, το Σύστημα έμεινε στα χέρια των πιθηκίζόντων υπηρετώ ν. Έγραφε ο Χρυσοβέργης το 1853:

«Ενώ προ της μεταπολιτεύσεως (του 1843) εκυβέρνην τα της πολιτείας μας οι Λεζουίροι, οι Σμάλτζαι, οι Χες, οι Γραφ, οι Σπισ, οι Χιτς και..., σήμερον κυβερνώσι δυστυχώς την τύχην μας και την τύχην ολοκλήρου του Ελληνικού έθνους οι γραφείς, οι αντιγραφείς και οι θαλαμηπόλοι αυτών».

Το Σύστημα ήταν η εξουσία και χειροτέρεψε στη δεύτερη περίοδο του Όθωνος.

Τότε έλαβε και τη χαρακτηριστική απεχθή φυσιογνωμία που κρατάει μέχρι σήμερα: Το αλλόκοτο κράμα γραφειοκρατικού κρατισμού, οικονομικής ολιγαρχίας, γενικευμένου φεουδαρχισμού και κενού μεγαλοϊδεατισμού. Τότε συνεστήθη και η δομή και τρόπος της πολιτικής εξουσίας που θα μείνει στη σύγχρονη ιστορία της βιαζόμενης Ελλάδας ως Κομματισμός, ακριβέστερα Παλαιοκομματισμός. Η Επανάσταση του 1864 δεν κατόρθωσε να αλλάξει το Σύστημα. Στην «Ευθύνη» της 22/1/1877 υψώνεται η κατακραυγή της κοινωνίας:

«Δυστυχώς (...) ο πιεζόμενος και περιφρονούμενος ελληνισμός δεν ραπίζεται μόνον υπό της Δύσεως, δεν περιφρονείται μόνον υπό της επιβούλου Άρκτου, αλλά και αυτός ούτος αυτοκτονείται, διότι η καρδιά αυτού η κειμένη εν τη ελευθέρα Ελλάδι επαύσατο πλέον πάλλουσα υπέρ της μεγάλης του έθνους αποστολής (...). Η ελευθέρα Ελλάς αντί να καταστή το θέατρον υψηλών αγώνων και ο πυρήν του καθόλου ελληνισμού, μετετράπη (...) εις ρουσφετεμπορείον, αναιδείς εργοστασιάρχαι του οποίου αναφαίνονται εναλλάξ πότε ο εις πότε ο άλλος των λεγομένων κομματαρχών ή ορθότερον ειπείν ολετήρων του έθνους, προς εξολοθρευμόν των οποίων ώφειλεν προ πολλού να φροντίση ο ελληνικός λαός».

Το Σύστημα επεβίωσε και της Επανάστασης του 1909, λόγω της ολιγωρίας του Βενιζέλου να ακολουθήσει στρατηγική και στα εσωτερικά θέματα όσο επαναστατική χάραξε στα εξωτερικά. Έτσι κατεστράφη και η μεγάλη ευκαιρία για μια ρεαλιστικά Μεγάλη Ελλάδα. Το Σύστημα καταστρέφει ό,τι αγγίζει. Από τη Μικρασιατική Καταστροφή και μετά η ιστορία του ΝεοΕλληνικού Κράτους είναι η ιστορία της πλήρους αποξένωσης της κοινωνίας από το Σύστημα, που εκφράζεται με σειρά διαδοχικών πραξικοπημάτων, επαναστάσεων και μεταπολιτεύσεων, 1923, 1926, 1935, 1936. Η ίδια απόλυτη διάσταση, διοχετευμένη και κεφαλαιοποιημένη ιδεολογικά, κοινωνικά και πολιτικά βάσει των γεωπολιτικών και γεωπολιτιστικών συνθηκών του τότε Παγκόσμιου Διπολισμού, τροφοδότησε την εμφύλια διαμάχη που αυξήθηκε στον παραλογισμό του Εμφυλίου Πολέμου. Στην αυτή υποκείμενη διάσταση στηρίχθηκε και η Στρατοκρατία 1967-1974.

Το ανίκανο και άχρηστο Σύστημα έχει οδηγήσει την Ελλάδα στην έσχατη εξουθένωση, ταπείνωση και εξευτελισμό σε όλους τους τομείς της συλλογικής ύπαρξής μας. Από τον πολιτισμό στην οικονομία, από τη δημόσια διοίκηση στην εξωτερική θέση της χώρας, από την πολιτειακή δομή και πολιτική ζωή του Κράτους στην παιδεία, το θέαμα της Ελλάδας είναι ελεεινό και τρισάθλιο.

Το Σύστημα ποτέ δεν σκέφτηκε το καλό της χώρας αλλά μόνο το ίδιο όφελος. Για

να υπάρξει έπρεπε η Ελλάδα να συγκλειστεί στην ποταπή μικρότητά του. Κατέπνιγε κάθε δημιουργική προσπάθεια στη χώρα. Διαχειρίζεται πάντοτε μια ελεγχόμενη αποτυχία. Πρώτον γιατί δεν μπορεί τίποτε περισσότερο και δεύτερον γιατί το συμφέρει. Η υγιής επιτυχία θα το εξαφανίσει. Όπου και όποτε η χώρα, η κοινωνία και τα άξια άτομά της κερδίζουν ή μπορούν να κερδίσουν προχωρώντας δυναμικά μπροστά, το Σύστημα παρεμβαίνει ανασταλτικά και καταπνίγει τον εναρχόμενο δυναμισμό. Ο εναγκαλισμός του είναι θανάσιμος για κάθε ζωή. Το Σύστημα είναι Βρυκόλακας. Ένα μυσάρó παράσιτο.

Αλλά έχουν οι καιροί αναγκαία γυρίσματα. Η μέθοδος της ελεγχόμενης αποτυχίας επέτρεπε στο Σύστημα να διατηρείται σαν παράσιτο. Τώ ρα η αποτυχία έγινε ανεξέλεγκτη. Γιατί το Σύστημα (μωραίνει Κύριος ον βούλεται απολέσει) υπερέβαλλε εαυτό στην κουτοπονηριά του. Εν μέσω κοσμοϊστορικών ευκαιριών για την Ελλάδα τις τελευταίες έξι δεκαετίες, συσώ ρευσε αποτυχία πάνω στην αποτυχία, καταστροφή πάνω στην καταστροφή και ερείπια επί ερειπίων.

--- Ακύρωσε στρατηγικές μεγάλου βεληγεκούς: Τριπλή Συμμαχία Ελλάδας – Τουρκίας – Γιουγκοσλαβίας 1953-4. Ένωση της Κύπρου με Ελλάδα. Συντονισμός Βαλκανο-Μικρασιατικού πεδίου μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης.

--- Χρησιμοποίησε τις προσόδους από το Σχέδιο Marshall και τα Πακέτα της ΕΟΚ και της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την εκτροφή μιας ανίκανης οικονομικής ολιγαρχίας, την αύξηση του πλάτους και του βάθους των πελατειακών σχέσεων και έτσι τη διατήρηση και σκλήρυνση των φεουδαρχικών δομών της κοινωνίας και τη γενικευμένη συστηματική διαφθορά. Αποδυνάμωσε και σε κύριους τομείς εκμηδένισε με αυτόν τον τρόπο το παραγωγικό και ανταγωνιστικό δυναμικό της Ελληνικής οικονομίας.

--- Υποβάθμισε δραματικά το επίπεδο της παιδείας και σμίκρυνε απελπιστικά τα περιθώρια πνευματικής δημιουργίας και πολιτιστικής συμβολής για τα άξια άτομα μέσω μιας ισοπεδωτικής και αρτηριοσκληρωτικής πολιτικής γενικευμένης αναρρωσίας.

--- Εμπέδωσε παντού την Αναξιοκρατία ως επίσημο δόγμα της Ελληνικής Πολιτείας: προβάλλοντας μηδενικά πρόσωπα σε κύρια πόστα πολιτειακά, πολιτικά, διοικητικά, δημοσίων οργανισμών, κάθε επίσημου φορέα, καταργώντας τη φυσική αλληλουχία ικανότητας – επιτυχίας – ανταμοιβής, εμποδώνοντας καθολική de facto ανευθυνότητα των διοικούντων σε οποιαδήποτε θέση, κηρύσσοντας την υποκριτική επιταγή της Συναίνεσης και

ακολουθώντας το συνωμοτικό δόγμα της Μαφίας: «Στο μαντρί το πρόβατο δεν το τρώει ο Λύκος». Κατέστρεψε έτσι το σπουδαιότερο συγκριτικό πλεονέκτημα του Έλληνα: τον ατομικισμό και την ελεύθερη δημιουργικότητά του.

Και τώρα ακόμη, μετά από όλη αυτή την εξαχρείωση, οι άνθρωποι του Συστήματος, κωμικές φιγούρες αυτοσοβαρευόμενων μηδενικών, έχουν το θράσος σε ένα crescendo αυτογελοιοποίησης να καμώνονται απόδοση ευθυνών στις διεθνείς εξελίξεις, σε έξω κέντρα, σε κερδοσκοπούς, σε αγορές. Και να τολμούν να προφασίζονται σαν Μωρές Παρθένες διάθεση και ικανότητα να θεραπεύσουν το απροσμέτρητο κακό που προξένησαν. Και να απειλούν με «ιδιώνυμα» τους αρνούμενους να υποστηρίξουν το Σύστημα και με εξοντωτικές οικονομικές τιμωρίες το δημιουργικό κομμάτι της κοινωνίας που μπορεί και επιβιώνει εκτός των στραγγαλιστικών επίσημων δομών του Κράτους. Όντως Μωραίνει Κύριος ον βούλεται απολέσει. Μόνον που εδώ μωραίνει τους ήδη και αρχήθεν μωρούς. Και η Κοινωνία ως ο Κύριος της παραβολής τους λέει: δεν σας ξέρω. Κρύβονται πια από την κοινωνία και μόνο στο γυαλί των Μέσων Μαζικής Προπαγάνδας εμφανίζονται αναίσχυντα κοκορευόμενοι και κακαρίζοντες λόγον αλογίας

Το Σύστημα των τελευταίων δεκαετιών είναι ένοχο για εγκλήματα κατά της χώρας και της κοινωνίας, όσο οι Παλαιοκομματικοί το 1893 και 1897 και οι Υπεύθυνοι του 1923. Η χώρα χρειάζεται ριζική κάθαρση από τη σήψη της Φαυλοκρατίας για να σταθεί πάλι στα πόδια της και να προχωρήσει η κοινωνία στο δρόμο της.

Η Μοίρα του ΝεοΕλληνικού εκτρώματος και του Συστήματός του σφραγίστηκε. Η νέα ένδοξη επανάσταση θα ξαναφέρει τη χώρα στα Πεπρωμένα του Ελληνισμού και στην αιχμή του Ανύσματος της Ιστορίας.

Δ

Η 11^η εκδήλωση της Σειράς Α' του ΚΒ' Κύκλου θα γίνει την Πέμπτη 13 Μαΐου, στις 8.30 το βράδυ, στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάρου Λόγου και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου Α', 2^{ος} όροφος.

Το θέμα είναι:

ΕΛΛΑΣ ΕΛΕΕΙΝΗ:

Η ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΑΥΛΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ Ο «ΞΕΝΟΣ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑΣ»

Μετά την ομιλία ακολουθεί διεξοδική, ανοικτή συζήτηση.

Η είσοδος είναι ελεύθερη.

